



ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: **P.A. I., s.r.o., V. X., T.**, zastúpený *Advokátskou kanceláriou U. & P., s.r.o.*, so sídlom S. X., B. B., proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Lazová ulica 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/226/15298-108359/2010/990618-r zo dňa 19. októbra 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13S/70/2010-87 zo dňa 10. mája 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13S/70/2010-87 zo dňa 10. mája 2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 10.5.2011, č. k. 13S/70/2010-87 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu č. I/226/15298-108359/2010/990618-r zo dňa 19. októbra 2010, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - Daňového úradu Trenčín

č. 645/230/44455/10/Ze zo dňa 8. júna 2010, ktorým správca dane žalobcovi znížil nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2009 zo sumy 33.066,89 € o sumu 28.759,21 € na sumu 4.307,68 €. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd z podkladov pripojených v administratívnom spise zistil, že správca dane vykonal u žalobcu za marec 2009 daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty, o výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 645/320/35693/2010/Vec zo dňa 12. mája 2010; správca dane vydal dňa 8. júna 2010 dodatočný platobný výmer, ktorým znížil žalobcovi nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2009 zo sumy 33.066,89 € o sumu 28.759,21 € na sumu 4.307,68 € z dôvodu, že nepreukázal poskytnutie služieb spoločnosťou K.K.-R., s.r.o., Ž., na základe odvolania žalobcu žalovaný preskúmaným rozhodnutím potvrdil dodatočný platobný výmer, keďže sa stotožnil so skutkovými zisteniami správcu dane ako aj s jeho právnym záverom, že žalobca nesplnil podmienky na odpočet DPH, pretože hodnoverne nepreukázal, že zdaniteľné plnenie uskutočnila spoločnosť K.K.-R., s.r.o., ktorá bola uvedená na faktúre č. 1004200901 zo dňa 10. apríla 2009; žalobca si uplatnil odpočítanie dane z označenej faktúry, ktorou mu dodávateľ (K.K.-R., s.r.o.) účtoval poskytnuté služby na základe zmluvy o poskytovaní služieb z 31. marca 2008 za obdobie od 1. apríla 2008 do 31. marca 2009; takto bola žalobcovi vyfakturovaná suma 180.123,48 € (5.426.399,96.--Sk), z toho daň z pridanej hodnoty predstavovala sumu 28.759,21 €; predmetom Zmluvy o poskytovaní služieb z 31. marca 2008 podľa článku I. bolo zabezpečenie obchodného servisu pri nákupe manometrov v požadovanom množstve a kvalite v Čínskej ľudovej republike, zabezpečenie dopravy nakúpeného tovaru na územie Slovenskej republiky na náklady objednávateľa v požadovanom termíne, vyhľadávanie nových obchodných príležitostí v Čínskej ľudovej republike; zmluva (článok II.) bola uzavretá na 24 mesiacov, t.j. od 1. apríla 2008 do 31. marca 2010; cenu, odmenu a splatnosť si účastníci zmluvy dohodli v článku IV. s tým, že odmena za 12 mesiacov predstavovala 4.560.000.--Sk a táto mala byť fakturovaná jeden raz ročne k 31. marcu 2009 a 31. marcu 2010.

Krajský súd zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa posúdil v intenciách právnych noriem ustanovených v § 49 ods. 1, 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), v spojení s § 51 ods. 1, písm. a) a § 71 zákona o DPH.

Krajský súd konštatoval, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že žalobca mal

záujem udržať si doterajšie obchodné postavenie v Čínskej ľudovej republike; u jeho obchodného partnera – spoločnosť G. I. Co.,Ltd., s ktorou žalobca obchodoval od roku 2005 – došlo v októbri 2008 k zmene vlastníckych vzťahov s tým, že do uvedenej obchodnej spoločnosti vlastnícky vstúpila spoločnosť W. (F.) I. Co., Ltd., S. T., Ch.; žalobca tvrdil, že vyvíjal činnosť v záujme udržania sa na čínskom obchodnom trhu prostredníctvom M. V., konateľ a K.K.-R., s.r.o. a to spôsobom, ktorý vzhľadom na pomery v Čínskej ľudovej republike bol v tejto krajine akceptovaný, keď M. V. mal kontakty na osoby, ktoré mohli ovplyvniť konanie čínskeho obchodného partnera aj po zmene vlastníckych vzťahov, a preto s jeho spoločnosťou uzavrel Zmluvu o poskytovaní služieb; súčasne uviedol, že postup a spôsob, akým podnikateľ uzatvára svoje obchody, príp. aké aktivity vyvíja na udržanie svojho obchodného postavenia, nie je predmetom posudzovania daňových orgánov a ani súdu.

Krajský súd poukázal na to, že v prejednávanej veci bolo potrebné preskúmať, či žalobca si uplatnil nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2009 z označenej faktúry vystavenej spol. K.K.-R., s.r.o. v súlade so zákonom. Konštatoval, že pre posúdenie veci bolo rozhodné, či žalobca splnil podmienky podľa § 49 ods. 2 písm. a), v spojení s § 51 ods. 1, písm. a), a § 71 ods. 2, písm. b), zákona o DPH, t.j. či sa uskutočnilo medzi žalobcom ako platiteľom dane a dodávateľom služieb zdaniteľné plnenie v zmysle zákona o DPH.

Podľa názoru krajského súdu správca dane v súlade so zákonom preskúmal zákonnosť uplatneného nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty z faktúry č. 1004200901 zo dňa 10. apríla 2009 a za tým účelom vykonal rozsiahle dokazovanie, pričom vychádzal z predmetu „Zmluvy“, ktorý bol vymedzený v čl. I. skúmajúc, či dodávateľ poskytoval žalobcovi služby spočívajúce v zabezpečení obchodného servisu pri nákupe manometrov, ďalej v zabezpečení dopravy nakúpeného tovaru na územie Slovenskej republiky a vo vyhľadávaní nových obchodných príležitostí s poukazom na to, že faktúra č. 1004200901 neobsahovala žiadne údaje o konkrétne poskytnutých službách, ktoré boli predmetom fakturácie, a preto správca dane správne vychádzal z článku I. Zmluvy, t.j. z tam uvedených služieb, ktoré mohli byť predmetom fakturácie. Uviedol, že v predmetnej faktúre sú uvádzané len výnosy, ktoré vzhľadom na žalobcom predložené výkazy ziskov a strát, nemohli byť u neho dosiahnuté. Mal za to, že správca dane v súlade so zákonom skúmal, či sa reálne uskutočnilo zdaniteľné plnenie v zmysle dohodnutého predmetu zmluvy. Neakceptoval tvrdenie žalobcu, že žalovaný „stále nepochopil obsah predmetnej zmluvy, pretože sa zameral

len na hmotný výsledok, čo je možné pri dodaní tovaru, ale nie pri poskytnutí služby.“ Tiež neprihliadol na jeho tvrdenie, že „cieľ zmluvy bol naplnený už len zaobstaraním príležitostí a nie uzavretím akejkoľvek zmluvy alebo právneho úkonu v mene alebo na účet žalobcu“. Ďalej krajský súd zastával názor, že žalobca bol povinný bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že sa reálne uskutočnilo zdaniteľné plnenie spoločnosťou K.K.-R., s.r.o. v zmysle predmetu zmluvy, ktorý si vymedzili účastníci zmluvy na základe vzájomného súhlasu, s poukazom na to, že žalobca v konaní pred daňovými orgánmi a ani v žalobe neoznačil žiaden konkrétny dôkaz, ktorým by preukázal uskutočnenie dohodnutej služby spol. K.K.-R., s.r.o., ktorá bola predmetom spornej fakturácie, teda žalobca nepreukázal splnenie podmienok nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2009 podľa § 49 ods. 1 a 2 písm. a), zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH.

Krajský súd námietky žalobcu, že pri úkonoch vykonávaných so štatutárnym zástupcom žalobcu nebol prítomný tlmočník, považoval za účelové z dôvodov, že zo žiadnej zo zápisníc o výpovedi F. P., konateľa žalobcu, nevyplýva, že otázky správcu dane boli pre neho nezrozumiteľné pre neznalosť slovenského jazyka.

Krajský súd nepovažoval za dôvodné ani tvrdenia žalobcu pod bodom III. c/ žaloby s poukazom na to, že do zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty boli zapracované právne akty Európskeho spoločenstva a Európskej únie a ide o zákon, ktorý je v súlade s európskou legislatívou.

Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný ako aj správca dane dostatočne zistili skutkový stav za zdaňovacie obdobie, ktoré bolo predmetom kontroly, zabezpečili potrebné podklady, ktoré správne vyhodnotili a vyvodili správny právny záver, s ktorými sa súd stotožnil a v podrobnostiach odkázal na odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia. Majúc za to, že žalovaný rozhodol v súlade so zákonom, krajský súd žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p..

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nebol v konaní úspešný, právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa ust. § 250ja ods. 3 O.s.p.

zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a žalovaného zaviazne k náhrade trov prvostupňového ako aj odvolacieho konania.

Z dôvodov odvolania vyplýva, že žalobca vytýkal krajskému súdu, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, z ktorého dôvodu žalobu nesprávne zamietol. Dôvodil, že súd prvého stupňa rozhodol nesprávne, keď si osvojil závery žalovaného správneho orgánu, pričom žalovaný pod rúškom „materiálneho podkladu“ vystavenej faktúry skúmal opäť len formálny podklad – t.j. existenciu zmluvy, avšak na rozdiel od iných daňových konaní, tentoraz nepostačovala, a boli vyžadované ďalšie podklady, ktoré neboli predmetom plnenia zmluvných strán a ani vecou žalobcu.

Žalobca tvrdil, že účel uzavretej zmluvy bol naplnený a žalobca riadne zaplatil dohodnutú odmenu zmluvnému partnerovi, pričom tieto skutočnosti boli prezentované žalovanému, no aj napriek tomu neboli vzaté do úvahy.

Žalobca sa nestotožnil so záverom žalovaného uvedeným v odôvodnení jeho rozhodnutia. Za dôvod nezákonnosti považoval porušenie ustanovení zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov predovšetkým ustanovenie § 29, pretože žalovaný nezistil spoľahlivo skutkový stav veci, nedodrжал ustanovenie § 2 ods. 2 zákona č.511/1992 Zb., pretože nepostupoval v úzkej súčinnosti s účastníkom konania a dostatočne sa nevyporiadal s predloženými dokumentmi v cudzom jazyku, nezabezpečil si ich preklad a jednostranne vyhodnocoval plnenie zmluvy, na čo vôbec nemal oprávnenie. Vytýkal žalovanému, že rovnako sa nijakým spôsobom nevyporiadal s dôkazmi, ktoré svedčili v prospech tvrdení navrhovateľa a tieto dôkazy odignoroval. Namietal, že dokazovanie nebolo vedené akuzačne, ale inkvizičné, pretože celý proces svedčil o tom, že žalobca je a priori „daňový podvodník“, miesto tohto, aby sa daňový úrad venoval obsahu zmluvy a predloženým dokladom. Namietal, že súčinnosť či ústretovosť zmluvného partnera K.K.–R., s.r.o. nemôže pôsobiť na ťarchu žalobcu, nakoľko každý subjekt je zodpovedný len za svoje účtovníctvo a doklady, ktoré sa ho týkajú a nie je potom vecou žalobcu vyporiadavať sa s tvrdeniami žalovaného, ktoré vyplývajú z kontroly u tohto subjektu, s poukazom na to, že rovnako je relevantný predovšetkým obsah zmluvy a preto aj skutočnosti, že tento subjekt nezahrnul do nákladov cestovné do Číny, pretože tam pán V. šiel ako súkromná osoba, nemá s vecou nič spoločné a poukazuje jedine na ušetrené výdavky štátu.

Ďalej namietal porušenie ustanovení zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH. Považoval za neprípustné, aby argumentácia žalovaného bola postavená bez toho, aby sa konštatovalo jeho porušenie konkrétnej povinnosti. Uviedol, že absencia takejto esenciálnej skutočnosti

v danej veci je nahradená síce množstvom citácií zo zápisníc, avšak ani tieto nepreukazujú riadne zistený stav pre také rozhodnutie, akým je zníženie nadmerného odpočtu DPH o sumu 28.759,21 €.

Namietal, že žalovaný porušil taktiež ustanovenia zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka a zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, keď pri hodnotení predložených dôkazov nesprávne aplikoval predpisy hmotného práva na právny vzťah medzi žalobcom a obchodnou spoločnosťou K.K.–R., s.r.o., nerozlišoval, že sa nejedná o dodanie tovaru, ale o poskytnutie služby a preto celé konanie bolo vedené chybné, bez ohľadu na listinné dôkazy a právne posúdenie veci. Tvrdil, že keďže výsledkom obchodnej spolupráce s K.K.–R., s.r.o., nemala byť konkrétna zmluva a nejednalo sa o obchodné zastúpenie a ani o právne úkony v písomnej podobe na ťarchu žalobcu, je skúmanie akýchkoľvek iných podkladov šikanózne a nedôvodné. Vytýkal žalovanému, že nemal potrebu zistiť materiálnu stránku veci, tak ako to v rozhodnutí konštatuje, ale jeho cieľom podľa zisteného postupu bolo len poukázať na niektoré odlišné vyjadrenia fyzických osôb, pričom neboli zohľadnené ostatné relevantné skutočnosti.

Dôvodil, že žalovaný na jednej strane vykonával dokazovanie zamerané na údajné zistenie materiálneho podkladu, no aj keby boli v konaní zo strany p. V. predložené nejaké jeho zápisy, opäť by sa jednalo len o formálny podklad. S poukazom na to, že tak vzniká zaujímavá situácia, kedy materiálnym znakom je práve formálny znak, uviedol, že v danom prípade najdôležitejším materiálnym znakom je skutočnosť, že žalobca svojmu obchodnému partnerovi zaplatil dohodnutú odmenu, v dôsledku činnosti obchodného partnera došlo k zmene použitej doložky INCOTERMS pri doprave tovaru, čím sa znížili náklady žalobcu a vyriešili problémy s dodávkami tovaru tak, ako bolo žalobcom vymienené pri uzatváraní zmluvy a boli získané kontakty pre potreby ďalšej spolupráce, ktorá pretrváva do dnešného dňa. Namietal, že žalovaný sa nijakým spôsobom nevyporiadal s týmito okolnosťami a nevzal do úvahy dokumenty v cudzom jazyku.

Dôvodil, že správny súd nesprávne skonštatoval dostatočné vykonanie dokazovania daňovými orgánmi. Tvrdil, že vydaním dodatočného platobného výmeru došlo k jeho bezdôvodnému poškodeniu, nakoľko svojím konaním nijako neporušil právne predpisy upravujúce daň z príjmov. Vyslovil názor, že takýto prístup odporuje aj ustálenej judikatúre Najvyššieho súdu SR, pretože pokiaľ daňový subjekt predložil dôkazy (cudzojazyčné dokumenty), ktoré mali objektívne napomôcť k objasneniu rozhodujúcich okolností, je potom potrebné považovať rozhodnutie správnych orgánov za predčasné, ktorého výsledkom je porušenie subjektívneho práva navrhovateľa, ktorému následne vzniká povinnosť

na plnenie. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7 Sž 124/01, Sž 131-137/01.

Žalobca ďalej tvrdil, že členovia štatutárnych orgánov zmluvných strán potvrdili uskutočnenie zdaniteľného obchodu, jednak predložili dokumentáciu vzťahujúcu sa na predmetnú vec a jednak žalovaný stále nepochopil obsah predmetnej zmluvy, pretože sa zameriaval len na hmotný výsledok, čo je možné pri dodaní tovaru, ale nie pri poskytnutí služby. Namietal, že žalovaný nevzal do úvahy základný ekonomický rozdiel medzi definíciou tovaru a služby. Tvrdil, že cieľ zmluvy je totiž naplnený už len zaobstaraním príležitosti, a nie uzavretím akejkoľvek zmluvy alebo právneho úkonu v mene alebo na účet žalobcu, čo predstavuje najmarkantnejší rozdiel medzi predmetnou zmluvou a zmluvou o obchodnom zastúpení, resp. komisionálnou zmluvou. Ďalej namietal, že dokazovanie ako také bolo zľahčované zväčša odkazom na znenie zápisníc zdôrazniac, že konateľ žalobcu je občan Nemeckej spolkovej republiky a pre potreby daňového konania využil služby zamestnanca, ktorý nie je tlmočníkom, a preto postaviť odôvodnenie rozhodnutia na takto získaných rozdieloch je nesprávne, a to najmä pre existenciu listinných dôkazov, ktoré mali byť vyhodnotené vo vzájomnej súvislosti a nie len jednotlivo. Vytýkal žalovanému ako aj prvostupňovému úradu, že nevykonali dokazovanie v potrebnom rozsahu, o čom svedčí dokumentácia nachádzajúca sa v správnom spise, nakoľko dokumenty predložené žalobcom v cudzom jazyku nevzal vôbec do úvahy, pričom si vystačil s odôvodnením, že nebol predložený ich preklad do úradného jazyka. V danej súvislosti poukázal na európsku jurisdikciu a to rozhodnutia Súdneho dvora vo veci C-223/03, v ktorej rozhodol, že „Pojem platiteľ dane a hospodárska činnosť, ako aj dodávka tovaru a poskytovanie služieb, ktoré definujú zdaniteľné plnenia v zmysle šiestej smernice, majú totiž objektívny charakter a uplatňujú sa nezávisle na cieľoch a výsledkoch dotknutých plnení. V tejto súvislosti povinnosť správcu dane pristúpiť k vyšetrovaniu s cieľom určiť úmysel platiteľa dane tak, že sa vezme do úvahy okrem výnimočných prípadov, povaha cieľa dotknutého plnenia, je v rozpore s cieľmi spoločného systému dane z pridanej hodnoty zabezpečiť právnu istotu a prijať akty nevyhnutné na uplatnenie dane z pridanej hodnoty.“ Ďalej poukázal na rozsudok Súdneho dvora z 12. septembra 2000, Komisia/Grécko (C 260/98, Zb. s. I 6537) a tiež rozsudok z 26. marca 1987, Komisia/Holandsko, 235/85, Zb. s. 1471, bod 8, ako aj najmä rozsudky zo 14. februára 1985, Rompehnan, 268/83, Zb. s. 655, bod 19, a z 27. novembra 2003, Zita Modes, C 497/01, Zb. s. I 14393, bod 38).

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhoval, aby Najvyšší súd SR odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

V dôvodoch vyjadrenia žalovaný poukázal na to, že žalobca v odvolaní uvádza tie isté námietky, ktoré boli predmetom súdneho prieskumu na krajskom súde. Uviedol, že sa naďalej pridržiava svojho stanoviska podaného k žalobe dňa 27.1.2011 a trvá na skutočnostiach v tomto stanovisku uvedených, zastávajúc názor, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu č. I/226/15298-108359/2010/990618-r zo dňa 19.10.2010, ktorým ako odvolací orgán potvrdil dodatočný platobný výmer č. 645/230/44455/10/Ze zo dňa 8.6.2010 za zdaňovacie obdobie marec 2009, ktorým bol znížený nadmerný odpočet, ako aj uvedené rozhodnutie správcu dane, sú vydané v súlade s právnymi predpismi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a vrátenia veci mu na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým správca dane znížil platiteľovi dane z pridanej hodnoty – žalobcovi, podľa § 44 ods. 6, písm. b) bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie marec 2009, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konania im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Úlohou krajského súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. O.s.p.) preskúmať zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodoval s konečnou platnosťou o znížení nadmerného odpočtu žalobcu ako platiteľa dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2009.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho spisu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

V danom prípade odvolací súd zistil, že žalobca v odvolaní vzniesol v podstate totožné námietky ako v žalobe ako aj v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane.

Z predloženého spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, odvolací súd zistil, že Daňový úrad v Trenčíne ako správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2009, o výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 645/320/35693/2010/Vec zo dňa 12. mája 2010, vrátane dodatku č. 1 k protokolu, ktorý bol so žalobcom ako daňovým subjektom prerokovaný dňa 7.6.2010.

Správca dane na základe zistení daňovou kontrolou dodatočným platobným výmerom č. 645/230/44455/10/Ze zo dňa 8.6.2010 podľa § 44 ods. 6 písm. b) bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. znížil žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie marec 2009 zo sumy 33.066,89 € o sumu 28.759,21 € na sumu 4.307,68 €. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že správca dane dospel k záveru, že žalobca

ako kontrolovaný daňový subjekt si počas daňovej kontroly nesplnil zákonnú povinnosť uloženú mu v § 29 zákona č. 511/1992 Zb., keď nepreukázal, že predmetné služby fakturované faktúrou č. 1004200901 (int. č. 30090042) zo dňa 10. apríla 2009 vyhotovenou daňovým subjektom spoločnosťou K.K.-R., s.r.o., Ž., mu boli daňovým subjektom K.K.-R., s.r.o. skutočne poskytnuté, ktorým postupom žalobca porušil § 49 ods. 2 písm. a) a § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov a preto mu neuznal právo na odpočet dane z pridanej hodnoty uvedenej na predmetnej faktúre.

Daňové riaditeľstvo SR na základe odvolania žalobcu proti uvedenému rozhodnutiu správcu dane preskúmaným rozhodnutím (č. I/226/15298-108359/2010/990618-r, zo dňa 19.10.2010) podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. potvrdil dodatočný platobný výmer správcu dane. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že Daňové riaditeľstvo SR ako odvolací správny orgán sa stotožnil so skutkovými zisteniami správcu dane ako aj s jeho právnym záverom, že žalobca nesplnil podmienky na odpočet DPH, pretože hodnoverne nepreukázal, že zdaniteľné plnenie uskutočnila spoločnosť K.K.-R., s.r.o., ktorá bolo uvedená na faktúre č. 1004200901.

Ďalej odvolací súd zistil, že žalobca si v zdaňovacom období marec 2009 uplatnil odpočítanie dane z faktúry č. 1004200901 (int. č. 30090042) zo dňa 10. apríla 2009, vystavenej daňovým subjektom spoločnosťou K.K.-R., s.r.o., Ž., ktorou mu táto spoločnosť ako dodávateľ účtovala poskytnuté služby na základe zmluvy o poskytovaní služieb z 31. marca 2008 za obdobie od 1. apríla 2008 do 31. marca 2009 v sume 180.123,48 € (5.426.399,96 Sk), z toho daň z pridanej hodnoty predstavovala sumu 28.759,21 €. Žalobca so spoločnosťou K.K.-R., s.r.o., Ž. uzatvoril Zmluvu o poskytovaní služieb zo dňa 31. marca 2008, predmetom ktorej podľa článku I. bolo zabezpečenie obchodného servisu pri nákupe manometrov v požadovanom množstve a kvalite v Čínskej ľudovej republike, zabezpečenie dopravy nakúpeného tovaru na územie Slovenskej republiky na náklady objednávateľa v požadovanom termíne, vyhľadávanie nových obchodných príležitostí v Čínskej ľudovej republike, podľa článku II. zmluva bola uzavretá na 24 mesiacov, t.j. od 1. apríla 2008 do 31. marca 2010, podľa článku IV. si účastníci zmluvy dohodli cenu, odmenu a splatnosť tak, že odmena za 12 mesiacov predstavovala 4.560.000,--Sk a táto mala byť fakturovaná jeden raz ročne k 31. marcu 2009 a 31. marcu 2010. V roku 2010 spoločnosť K.K.-R., s.r.o., žalobcovi v zmysle uvedenej zmluvy faktúru nevystavila a podľa tvrdenia konateľa tejto spoločnosti M. V. účel spolupráce v zmysle zmluvy bol naplnený uvedenou fakturáciou v roku 2009.

Zákonodarca v právnej norme § 2 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov („zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“) ustanovuje základné zásady daňového konania. Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle uvedeného zákona zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správca dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 29 ods. 1, 2, 3, 4, 7, 8 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie. Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti. Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim. Správca dane preukazuje doručenie vlastných písomností daňovému subjektu. Daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 49 ods. 1, 2 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v rozhodnom čase (zákon o DPH) právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 71 ods. 1, 2 zákona o DPH pri každom dodaní tovaru a dodaní služby v tuzemsku pre zdaniteľnú osobu a pre právnickú osobu, ktorá nie je zdaniteľnou osobou, je platiteľ povinný vyhotoviť faktúru. Platiteľ je povinný vyhotoviť faktúru aj v prípade, ak je platba prijatá pred dodaním tovaru a predtým, ako je poskytovanie služby skončené. Platiteľ vyhotoví faktúru najneskôr do 15 dní od vzniku daňovej povinnosti. Ak v kalendárnom mesiaci vznikne platiteľovi daňová povinnosť prijatím jednej alebo viacerých platieb a zároveň aj dodaním tovaru alebo dodaním služby, na ktoré prijal jednu alebo viac platieb, môže platiteľ vyhotoviť jednu faktúru, a to najneskôr do 15 dní od vzniku poslednej daňovej povinnosti vzťahujúcej sa na toto dodanie tovaru alebo dodanie služby v tomto kalendárnom mesiaci. Platiteľ nie je povinný na účely dane vyhotoviť faktúru, ak ide o tovar alebo službu, ktorá je dodaná s oslobodením od dane podľa § 28 až 42.

Faktúra musí obsahovať: a) meno a adresu sídla, miesta podnikania, prípadne prevádzkarne platiteľa, ktorý dodáva tovar alebo službu, a jeho identifikačné číslo pre daň, b) meno a adresu sídla, miesta podnikania, prípadne prevádzkarne alebo bydliska príjemcu tovaru alebo služby a jeho identifikačné číslo pre daň, ak mu je pridelené, c) poradové číslo faktúry, d) dátum, keď bol tovar alebo služba dodaná, alebo dátum, keď bola platba podľa odseku 1 prijatá, ak tento dátum možno určiť a ak sa odlišuje od dátumu vyhotovenia faktúry, e) dátum vyhotovenia faktúry, f) množstvo a druh dodaného tovaru alebo rozsah a druh dodanej služby, g) základ dane,

jednotkovú cenu bez dane a zľavy a rabaty, ak nie sú obsiahnuté v jednotkovej cene, h) sadzbu dane alebo údaj o oslobodení od dane, i) výšku dane spolu v eurách.

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích dôvodov dospel k záveru, že správca dane v danom prípade postupoval v súlade so zákonom o správe daní, vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v daňovom konaní postupoval v súčinnosti s daňovým subjektom – žalobcom a vo veci rozhodol skutkovo a právne správne, žalovaný správny orgán sa s námietkami žalobcu vznesenými v daňovom konaní náležite vypořiadal v dôvodoch svojho rozhodnutia, z ktorých dôvodov rozhodnutie žalovaného správneho orgánu je treba považovať za súladné so zákonom, a preto súd prvého stupňa rozhodol vo veci zákonne, keď žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p..

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

S poukazom na § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. je potrebné uviesť, že podmienky uvedené v § 49 ods. 1, 2 písm. a), § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže zákon to neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak zákonodarca požaduje pre ľahkú zneužitelnosť, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný sám preukázať, že zdaniteľné obchody, na základe ktorých došlo k dodaniu tovaru alebo služby, boli uskutočnené.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že skutkový stav v danej veci bol zistený nedostatočne a nesprávne právne posúdený, najvyšší súd sa s touto námietkou zhodne s názorom súdu prvého stupňa nestotožnil. Z administratívneho spisu správnosť tvrdenia

žalobcu, že v danej veci daňové orgány vykonali dokazovanie nedostatočne, že sa dostatočne nevyporiadali s predloženými dokumentmi v cudzom jazyku, nezabezpečili si ich preklad a jednostranne vyhodnotili plnenie zmluvy, na čo vôbec nemali oprávnenie, ako aj, že rovnako sa nijakým spôsobom nevyporiadali s dôkazmi, ktoré svedčili v jeho prospech, odignoroval, nevyplýva. Taktiež nie je možné súhlasiť s tvrdením žalobcu, že žalovaný nemal potrebu zistiť materiálnu stránku veci, poukazujúc na niektoré odlišné vyjadrenia fyzických osôb, pričom nezohľadnil ostatné relevantné skutočnosti. Práve naopak z administratívneho spisu je zrejmé, že správca dane vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie v súčinnosti so žalobcom. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že daňové konanie je riadené zásadou prejednávavou a nie vyhľadavacou (vyšetrovacou), a preto bolo povinnosťou žalobcu dôkazy preukazujúce správne uplatnenie nadmerného odpočtu predkladať. Taktiež je zrejmé, že Daňové riaditeľstvo SR ako odvolací daňový orgán sa listinnými dôkazmi, ktoré žalobca predložil v odvolacom daňovom konaní a to aj v cudzom jazyku zaoberal a tieto aj v dôvodoch svojho rozhodnutia vyhodnotil. Pokiaľ žalobca v odvolaní predložil dokumenty v anglickom jazyku, ktorých preklad do slovenského jazyka bol priložený - „Memorandum o porozumení“ uzatvorené dňa 23.10.2008 medzi G. I. Co., Ltd., S., ČLR a W. I. L., M., India, z ktorého bodu 6 vyplýva, že členom predstavenstva zastupujúceho spoločnosť G.I. je aj F. P., - Zmluvu o zastúpení medzi spoločnosťami W. (F.) I. Co., Ltd. ČLR a žalobcom P. I. G.m.b.H, Nemecko, na ktorej je F. P. uvedený ako právny zástupca žalobcu a aj spoločnosti P., aj podľa názoru odvolacieho súdu predložené doklady preukazujú vznik novej spoločnosti na výrobu prístrojov, avšak nepreukazujú účasť spoločnosti K.K.-R., s.r.o., Ž. na obchodných rokovaníach a uzatváraní a vzhľadom k tomu, že podľa predloženého memoranda F. P. bol členom predstavenstva novo založenej spoločnosti, odvolací súd súhlasí s tvrdením žalovaného, že je dosť nepravdepodobné, že by žalobca k uzatvoreniu exkluzívnej zmluvy zo dňa 1.3.2009 potreboval kontakty spoločnosti K.K.-R., s.r.o., Ž.. Zmluva o výhradnej distribúcii a obchodnom zastúpení zo dňa 1.3.2009 uzatvorená medzi spoločnosťami dodávateľom G. I. Co. Ltd., S., Čína a žalobcom sa v spise nachádza v anglickom jazyku, z čoho však nemožno vyvodiť záver, že žalovaný sa ňou neoboznámil a nezabezpečenie jej úradného prekladu nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného. V administratívnom spise sa súčasne nachádza listina v čínskom jazyku, predložená konateľom K.K.-R., s.r.o. M. V., ktorou preukazoval, že podľa čínskej právnej úpravy je viazaný mlčanlivosťou vo veci obchodného jednania s čínskymi predstaviteľmi, ktorou skutočnosťou sa daňové orgány zaoberali a taktiež vyhodnotili.

Za nezákonný postup správcu dane nie je možné považovať ani vykonanie výsluchu štatutárneho zástupcu žalobcu F. P.a bez prítomnosti úradného tlmočníka, keďže zo zápisníc o jeho výpovedi vyplýva, že výsluch správcu dane vykonal za prítomnosti osoby zabezpečenej žalobcom na tlmočenie a žiadnym spôsobom zo zápisníc nevyplýva, že by otázky správcu dane boli pre neho nezrozumiteľné pre neznalosť slovenského jazyka, ako aj že by konateľ žalobcu vzniesol námietky k vykonaniu výsluchu bez úradného tlmočníka.

Odvolací súd súhlasí s tvrdením žalobcu, že súčinnosť či ústretovosť zmluvného partnera K.K.–R., s.r.o. nemôže pôsobiť na ťarchu žalobcu, nakoľko každý subjekt je zodpovedný len za svoje účtovníctvo a doklady, ktoré sa ho týkajú a nie je potom vecou žalobcu vporiadavať sa s tvrdeniami žalovaného, ktoré vyplývajú z kontroly u tohto subjektu. Pokiaľ si však žalobca za zdaňovacie obdobie marec 2009 odpočítal daň z pridanej hodnoty na základe faktúry vystavenej uvedenou spoločnosťou, bolo povinnosťou žalobcu spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti preukázať uskutočnenie poskytnutej služby dodávateľom, ktorú povinnosť si nesplnil.

V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že v danom prípade nepostačuje, pokiaľ si žalobca ako platiteľ uplatnil nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry iba predloženie faktúry, ale musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené. K tejto námietke dáva žalobcovi taktiež do pozornosti, že v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 29 ods. 8 zákona o správe daní je dôkazné bremeno na strane daňového subjektu. V daňovom konaní je povinnosť daňového subjektu preukázať všetky tvrdené skutočnosti, pričom správca dane, resp. žalovaný, tieto dôkazy len vykonáva.

Správu daní a príjmov, ktoré sú príjmom štátneho rozpočtu vykonávajú finančné orgány samostatne. V rámci tejto kompetencie daňové úrady ako finančné orgány okrem iného zisťujú a overujú skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane. Robia tak v daňovom konaní, a v rámci tohto konania majú a môžu daňové subjekty uplatniť svoje práva, ktoré im zákon priznáva a súčasne a to predovšetkým aj splniť svoju dôkaznú povinnosť.

V daňovom konaní, v ktorom sa podľa zákona kladie dôraz na záujem štátu, resp. záujem verejný, na riadnom plnení daňovej povinnosti, čo je zákonom uložená a ústavne podložená poplatková povinnosť voči štátu, platí totiž nielen obvyklá procesná zásada voľného hodnotenia dôkazu vykonaných v tomto konaní kompetentným orgánom, ale aj zásada prejednávacia (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb.). Pre daný prípad toto predstavovalo, že žalobca ako daňovník nemohol od správcu dane právom očakávať, že

správca dane bude a musí čakať, či daňovník v budúcnosti bude schopný zabezpečiť si dôkazy, ktoré by mohli nasvedčovať v jeho prospech. Žalobca ani nemohol očakávať, že súd bude suplovať činnosti finančných orgánov, a že v správnom súdnictve bude vykonávať dôkazy a hodnotiť tie, ktoré daňovník mal a mohol predložiť v daňovom konaní, ale tak neurobil.

Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov (súd na to nemá kompetenciu), ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, teda či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok (vymedzených žalobou) rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Takýto záver nie je v rozpore s požiadavkou plnej jurisdikcie stanovenej v § 250i O.s.p., nakoľko postupne by súd dospel k názoru o vecnej správnosti rozhodnutia správnych orgánov, ktoré v správnom konaní vykonali všetky dostupné dôkazy na odstránenie rozporov.

Najvyšší súd sa preto stotožnil s názorom krajského súdu, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, že skutkový stav bol nesprávne právne posúdený, keď žalovaný porušil ustanovenia zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka a zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, keďže pri hodnotení predložených dôkazov nesprávne aplikoval predpisy hmotného práva na právny vzťah medzi žalobcom a obchodnou spoločnosťou K.K.-R., s.r.o., nerozlišoval, že sa nejedná o dodanie tovaru, ale o poskytnutie služby. Z vykonaného dokazovania a jeho hodnotenia daňovými orgánmi jednoznačne vyplýva, že daňové orgány zamerali správne svoju pozornosť k predmetu faktúry, na základe ktorej si žalobca uplatnil odpočet dane z pridanej hodnoty. Hodnotením predmetu zmluvného vzťahu medzi žalobcom a spoločnosťou K.K.-R., s.r.o. vzhľadom k posúdeniu uplatnenia nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty žalobcom z faktúry vystavenej na základe predmetného zmluvného vzťahu, žiadnym spôsobom nedošlo zo strany daňových orgánov k porušeniu práv vyplývajúcich zo zmluvnej voľnosti účastníkov zmluvy.

Pokiaľ žalobca na podporu dôvodnosti odvolacích dôvodov poukazoval na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozhodnutie sp. zn. 7 Sž 124/01, Sž 131-137/01) a judikatúru Súdneho dvora (rozhodnutie vo veci C-223/03 ako aj rozhodnutie z 12. septembra 2000, Komisia/Grécko (C 260/98, Zb. s. I 6537) a tiež rozsudok z 26. marca 1987, Komisia/Holandsko, 235/85, Zb. s. 1471, bod 8, a najmä rozsudky zo 14. februára 1985,

Rompehnan, 268/83, Zb. s. 655, bod 19, a z 27. novembra 2003, Zita Modes, C 497/01, Zb. s. I 14393, bod 38), odvolací súd zastáva názor, že uvedenú judikatúru nie je možné na daný prípad použiť, pretože skutočnosti riešené v uvedených rozhodnutiach sa na predmetnú vec nevzťahovali.

Najvyšší súd v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 O.s.p.), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť vecnú a právnu správnosť posudzovanej veci a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a s § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože v tomto konaní nebol úspešný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 25. apríla 2012

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth